

kort geding

DANS

It's going to get worse and worse and worse, my friend

Lisbeth Gruwez/Voetvolk

Vanavond in CC De Werft, Geel, 28/1 in CC De Spil, Roeselare en 15&16/3 in Campo, Gent

★★★★☆

Zwartblinkende schoenen, een grijze broek met een vouw, een witte bloes en het donkere haar stevig opgestoken. De performster en choreografe Lisbeth Gruwez zit strak in het pak. Ze staat alleen op de kale scène en straalt controle uit. Haar bewegingen articuleert ze traag en zorgvuldig: ze maait beheerst met de handen door de lucht – zacht,

veeleer aaien dan maaien. Tot de onheilspellende soundscape energieker wordt: eerst pianoklanken, dan een contrabas en uiteindelijk flarden van een mannenstem. De taal stottert om dan krachtig door te breken als een onweer. Geleidelijk aan maakt de voorstelling haar titel waar.

It's going to get worse and worse and worse, my friend heeft de structuur van een zorgvuldig opgebouwde climax: het stuk begint stil en beheerst, wordt heftiger, uiteindelijk extatisch en zelfs euforisch om daarna – bijna beschaamd – stil te vallen. Gruwez en coach Bart Meuleman baseerden zich daarvoor op een speech van de ultraconservatieve Amerikaanse tv-predikant Jimmy Swaggart. Diens stem dondert in een schitterende compilatie van Maarten Van Cauwenbergh over het podium en de machtsverhou-

ding tussen mannenstem en performster (wie manipuleert wie?) wordt daardoor een heerlijk dreigende pas de deux.

Dat gevecht om controle is een dankbaar thema om mee aan de slag te gaan – denk maar aan de hysterische bewegingstaal van Alain Platel, of de voorstellingen van Kris Verdonck waarin mens en machine er een haat-liefdeverhouding op na houden. Toch weet Gruwez hier ver weg te blijven van het cliché of het déjà-vu. Gruwez legt in haar voorstelling namelijk de logica van de roes en het extatische spreken bloot: met een choreografie die zich in de eerste plaats op het bovenlichaam richt – de wilde armen van een spreker die zijn woorden kracht wil bijzetten – ziet de toeschouwer hoe het sprekende lichaam opgesplitst wordt in een lichaam en een soundscape. Gruwez lijkt aan-

De machtsverhouding tussen mannenstem en performster is een heerlijk dreigende pas de deux

vankelijk een dwangmatige marionet in de handen van Swaggarts taal, maar weet die dan toch subtiel te manipuleren: ze koppelt aan elke beweging een woord, om er vervolgens haar eigen frases mee samen te stellen. Eerst gracieus, daarna steeds wilder – het haar laat los, haar bloes kleeft zweterig tegen de borst – om dan haar eigen extase te beleven, woordeloos. Ze laat ons verbluft achter, sprakeloos. 2012 is pas begonnen maar Gruwez legt de lat al meteen hoog.

SARAH VANKERSSCHAEVER